

„... ÉS KÖZÖTTÜNK LAKOZÉK” Jn 1,14

A KÖZÖSSÉG LEVELE 2024 KARÁCSONYÁN

Boldog Karácsonyt mindenkinek! Ebben a 25 évben, közösségünk indulása óta, megtapasztaltuk az Úr jelenlétét közöttünk, kegyelmét kegyelemre halmozva, a legbizonytalanabb és a legörömtelibb lépésekben, a legszomorúbbakban és a legfényesebbekben. Itt volt és kézen fogott minket, újra és újra arra készítetett, hogy újrakezdjünk, minden reggel hozzá forduljunk; és mindazoknak, akik keresik Őt, azoknak, akiket megközelíthetünk, vagy akik hozzá közelednek felajánljuk az Ajándékot, ami Ő maga.

Az Ő jelenlétébe vetett hit bizonyosságával azonban meg kell hallanunk ennek a gyötrelemben nyögő földnek a kiáltását (Róm 8,22-27). Valóban itt volt?

ISTEN, AKI MINDIG KÖZEL VAN

Isten kezdettől fogva ott lakik a teremtésben. „Dicsősége betölti az egész földet” (Iz 6,3), mert az ő torkából (*nefesh*) jött ki az élet lehelete (*ruah*) (Ter 2,7; 7,22; 6,17; Préd 3,1; Jn 1,4), és így lett minden teremtve. A rejtőző Isten közel van hozzánk.

Közelsége teremtményi eredetünktől datálódik. Isten intenzíven aktív az emberrel való kapcsolatában: le akar szállni, hogy kiszabadítsa őt a rabszolgaságból; beszél; ítéletet hoz; követeket küld; meghökkenítő teofániákból szól hozzá, az égő csipkebokorból, a hegyről, a szélből, a szellőből... Ez folyamatos párbeszéd, szavak és találkozások szüntelen egymásba játsása. Ember és Isten találkozik az úton, anélkül, hogy látnák egymás arcát, ismerik és érzik egymást, hívják, hiányolják egymást... Isten az ember barátja, és dadogó szavaink ellenére benső hangjaink arra hivatottak, hogy megértsük egymást és találkozzunk (Zsolt 41, 8).

TESTTÉ LETT

A testet öltés az az út, amelyet Isten választott, hogy felismerjük jelenlétét közöttünk. Ezért az Ige testté lett, bizonyos értelemben lekicsinyítette magát:

gyermekké, végessé és kenyérré (jászol) lett. Azért, hogy Istenként közénk tartozónak ismerjük fel őt, és félelem és elutasítás nélkül befogadjuk. Időt adott nekünk, hogy szemünk alkalmazkodjék a Láthatatlan Isten láthatóságához, hogy tekintetünk addig finomodjék, amíg a Szeretet átláthatóbbá tegye, mélyebbé, hosszabbá, és képessé váljék felismerni Őt.

Eljött, testben, az Ige, a Logosz. Mint sok kortársa, mi is azt szoktuk mondani: valóban csak egy szóval mondja, és meggyógyulunk? (vö. Mt 8,5-11). Nos, az Ige eljött hozzánk, mélyen belénk hatolt, nagyon mélyen, és megváltott minket.

A megtestesülés a történelem zsanérja, az út, amely a láthatatlanból a láthatóba vezet, felvállalja a gyengeséget. Végre megláttuk Isten arcát, ahogyan a bölcsék és a pásztorok, ahogyan Anna és Simeon, a tanítványok látták Őt, ahogyan Lukács mondja, és ahogyan János evangéliuma feljegyezi: „a Fiú, aki az Atyánál volt megjelent nekünk ... És Jézus feljűk fordult...” (Jn1,18. 38a).

ÉS (BENNÜNK) LAKOZÉK

„MA a te házában akarok megszállni” (Lk 19:5). Ezt a MÁ-t ünnepeľjűk a Karácsonykor, felismerve, hogy mit jelentett és jelent, hogy nem azért jött, hogy udvariassági látogatást tegyen nálunk; nem azért, hogy naplementés sétát tegyen a kertben; nem azért, hogy elhaladjon életűnk mellett; hanem azért jött, hogy közöttűnk lakjon, hogy bennűnk lakjon, hogy belűről, itt és most üdvözítsen bennűnket. És így történt:

GYÖKERET VERT Lakni annyit jelent, mint gyökeret ereszteti, gyökeret verni. Az Ige testté lett, ez nem egy múltó lélegzetvétel volt. Közűnk lakott attól a pillanattól kezdve, hogy Mária méhében megfogant. Befészkelte magát egy asszony méhében, ez volt az első otthona-bölcsője közöttűnk. Az Ige gyökeret vert Mária földjén (Csodálatos, Mennyei Föld), és ő megosztotta vele vérét, oxigénjét, táplálékát, örömét, szomorúságát, szeretetét, meglepetését és bizalmát, békéjét és önátadását az Atya kezébe. És Jézus megosztotta Máriával azt, ami Ő volt: Isten Fia. A mérhetetlen összezsugorodik, hogy belépjen az életűnkbe, otthonunkba, sátrunkba, finom emberi bőrűnkbe.

A megtestesülés e misztériumának szemlélése arra hív bennűnket, hogy az életet Mária-ban és a Fiú-ban gyökereztesűk (Iz 7,14), és az Életnek lesz értelme, elmélyűl a jóság és a béke, az igazságosság és az irgalom. A mi életűnk is összekapcsolódik egymással és Vele, Belűről.

Gyökeret ereszteti tehát **a belsőt, a csendet, a mélységet idézi, a felszíntől távol**. Ő a létező rejtett zugában, a legbelsejben akart gyökeret ereszteti: belép, szembenéz kicsinységűnkkel, szűkösségűnkkel, teljességűnkkel, és így vált meg és üdvözít. Ezért az Őt belűl kereső imádság, csend és magány az első, ahol találkozhatűnk Vele, aki azért jött, hogy bennűnk lakjon és Otthonává tegyen bennűnket. Nem lehet úgy menekűlni előle, hogy el ne veszítsenék önazonosságűnk és el ne veszítsenék Őt. „Akik elfordulnak tőled, elvesznek” (Zsolt 73,27).

Az első nyitott hely, ahol lakni lehet, a saját szoba-élőhely (*habitare-stare*), az **emberi benső**, ahol Ő felfed engem magam előtt és kinyilatkoztatja magát nekem, azáltal, hogy bennem lakik. Onnan fedi fel előttem Jézus a másikat, mint Testvért, aki olyan közel van hozzám, mint én magamhoz. Ő az, aki belűről

megnyit engem a könyörület és az irgalom előtt; aki testvérként fedezi fel előttem a másikat. „Nem szégyellte őket testvéreinek nevezni... Mindenben hasonlónak kellett hogy legyen testvéreihez”, Zsid 2, 11.17), és aki zöld legelőkön és sötét völgyeken át vezet, hogy a Kiengesztelődés asztalához üljek, „ellenségeimmel szemben” (Zsolt 23), aki visszavezet az Atyához (Lk 15) és aki a Hármukban való közösségre vonz (Jn 14, 23). Ő, aki azért jött, hogy bennünk lakjon, életre kelt minket, a másik felé indít, megistenít, a kegyelem minden mozgatóját beindítja. Ő, mint a *Ruah*, betölti az egész házat, és örökké benne lakik. A Tűz meggyulladt az Otthonban.

ÉS (MI KÖZTÜNK) LAKOZÉK

A szülők, a testvérek, a család, az ismerősök, mások, a “felebarátok”... a Megtestesülésnek az a másik szférája, amelyben Ő gyökeret vert ezen a földön. Közel jött mindenkihez, lebontott az Isten és köztünk emelkedő válaszfalat (Ef 2,14).

KÖZELEDETT HOZZÁNK. Közel került hozzánk, bennünk és velünk lakott, és megengedte, hogy ott lakjunk, ahol Ő lakott. Azt mondja azoknak, akik hollétéről kérdezik: „Jöjjetek és lássátok”. Ez volt a legmegindítóbb válasz az egzisztenciális kérdésre: „Hol lakol?” (Jn 1, 38). A Mester Fia azért jött, hogy újjáépítse a Teremtést, az Örökséget. Ő az ember igazi Lakhelye, mert a lakozás művészete (és Ő ezért jött) egy olyan lakás, ház létrehozásában valósul meg, amely nemcsak az elemektől, hanem a végtelentől is megment bennünket (vö. Zsolt. 84).

ÉS GONDOSKODIK RÓLUNK. Ahol elhalad, ott üdvösséget hagy; irgalmat, gyengédséget, megváltást; megértést, igazságot, igazságosságot békét; reményt és felajánlást (ApCsel 10, 38) Ő maga is kezdettől fogva az anyai- atyai gondoskodás gyermeke volt. A legnagyobb szükségben tető alatt született, és jászolba helyezték, mert Ő lesz a Kenyér, a mindennapi táplálék; Élet az ember számára. Lakozni annyit jelent, mint gondoskodni (Lk 10, 25-37), a szeretet és a kegyelem kenőcsével gyógyítani a sebeket, életteret, szállást teremteni, szeretetből, valódi kötelékből, tiszteletből, harmóniából, gondoskodásból és támogatásból. Gondoskodott rólunk azzal a Szeretettel, amely reménységgel és türelemmel bánik másokkal. Ezt akarta Isten a kezdetektől fogva! Aki közel van hozzá, az tudja, hogy ez a Teremtő bölcs és jóságos ujjlenyomata, amit az ember, ha teljes mértékben megéli emberségét, eltörölhetetlen értéként ismer fel. „Azért jöttem, hogy megkeressem, ami elveszett” (Lk 19,10). Felfedezi számomra hogy a másokban van az élet igazi boldogsága.

AZ ÉLETÉT IS ODAADTA. Az emberi szenvedés és fájdalom keresztyénjénél vett lakást A Teremtés sóhaja és minden ember sóhaja (Róm 8, 23-24) felerősödik, összecseng. Az összes lehetséges hangnemben, dallamban és ellenpontban felhangzott a Kereszten az a kakofonikus, makacs és ellenállhatatlan fájdalom, amelyet senki sem vállalt vagy akar vállalni, de amelyet Ő magára vett, belépve a gonoszság titkába, amit magához ölelt, hogy megváltsa. A világ összes szenvedését.

ECUMENE. Oikos

Köztünk lakott és értünk élt, egészen odáig, hogy azt mondja: „Atyám, minden beteljesedett” (Jn 19,30). A testté lett Igét követni azt jelenti, hogy megtanuljuk tőle, hogyan éljünk az evangéliumból; hogy átalakítsuk ezt a világot, amíg igazi ECUMENE, Oikos, otthonná nem válik, ahol gyökeret ereszthetünk, lakhatunk és üdvözülhetünk. A világ Otthonért kiált, Házért, amelyben lakhat, és ez az Ünnepe teljes mértékben válaszol erre a kiáltásra, amelyet Isten meghall és magáévá tesz.

Az egész Egyház és a mi Megtérés Közösségünk jubileumi évében hálát adunk az Úrnak, aki közöttünk lakott és megváltott minket. Felismertük jelenlétét, különösen a világban, társadalmunkban, közösségeinkben, családjainkban és magában az egyházban tapasztalt legnagyobb szenvedés pillanataiban. Itt volt, itt van, és lehetővé tette a megtérést, az újjászületést és a helyreállítást. Belépett az életünkbe és átalakította azt, magáévá tette, és ez jót tett nekünk és jót tett másoknak. Ez a Remény az ember számára: az Ő üdvözítő jelenléte bennünk és közöttünk. *Spes non confundit* (Rm 5, 5)

Ebben a jubileumi évben, a sok kapott kegyelem miatt dicséret és imádás fakad fel belőlünk. Vele együtt újjászületünk, újra befogadjuk Őt, azt akarjuk, hogy közöttünk lakjék, és mindennapi életünk valóban az Ő élő evangéliuma legyen. A Móriában és Betlehemben testet öltött Ige előtt hálát adunk mindazért, amit átértünk, az ő hűséges, állandó és gyógyító jelenléteért. Az ő szeretetével megáldott élet vagyunk.

Van egy reménytelen örömhírünk testvéreink számára, és ezt nem tarthatjuk meg magunknak: Ő eljött, közöttünk lakott és lakik.

Boldog Karácsonyt az Úr születésének ünnepén, áldott jubileumi karácsonyt mindenkinek!

M. Prado
Presidenta Federal
Szent Ágoston Megtérése Föderáció
Sotillo de la Adrada, Ávila
Spanyolország